

The painting in the exhibition was inspired by the culinary culture of Eskipazar, Karabük

Shared Bread at the Wedding Table: Unity and Blessing in Eskipazar

In Eskipazar, a wedding was not only the union of two people, but also the gathering of the whole village around the same table. Before sunrise, large cauldrons would be set up, women would roll out dough, and men would carry firewood. What began as activity in one house would soon spread throughout the neighborhood. Because a wedding was not only the concern of the host family; it belonged to everyone.

Around the long tables spread across the village square, elders, youth, guests, and children would all sit side by side. No place was considered superior; the meal was shared, and so was the blessing. The pilaf, meat dishes, and flatbreads carried in large copper trays nourished not only the body, but also brought hearts closer together.

No one was ever left empty-handed at a wedding meal. Even a stranger passing by on the road would be invited to the table with the words, "No one leaves without sharing a bite." Because it was believed that the more guests there were, the greater the blessing became.

The silent labor of the women, the cauldrons carried by the young men, the excited eyes of the children, and the prayers of the elders transformed the wedding table into more than just a meal — it became a living symbol of social solidarity.

And in Eskipazar, people still say:

"At wedding tables, blessings do not diminish as more spoons gather — they grow."

Sergideki resim Karabük Eskipazar yemek kültüründen esinlenerek yapılmıştır.

Düğün Sofrasında Ortak Lokma: Eskipazar'da Birlik ve Bereket

Eskipazar'da düğün yalnızca iki insanın birleşmesi değil, köyün aynı sofrada buluşması demektir. Gün doğmadan büyük kazanlar kurulur, kadınlar hamur açar,

erkekler odun taşırdı. Bir evde başlayan telaş, kısa sürede bütün mahalleye yayılırdı. Çünkü düğün, sadece ev sahibinin değil; herkesin meselesiydi.

Köy meydanında yere serilen uzun sofraların etrafında yaşlısı, genci, misafiri ve çocuğu yan yana otururdu. Kimsenin yeri üstün değildi; lokma ortaktı, bereket ortaktı. Büyük bakır sinilerde dolaşan pilavlar, etler ve yufkalar yalnızca karın doyurmaz; gönülleri birbirine yaklaştırırdı.

Düğün yemeğinde kimsenin eli boş bırakılmazdı. Yoldan geçen bir yabancı bile sofraya davet edilir, "Bir lokma yemeden gidilmez" denirdi. Çünkü inanılırdı ki misafir arttıkça bereket çoğalırdı.

Kadınların sessiz emeği, gençlerin taşıdığı kazanlar, çocukların heyecanlı bakışları ve yaşlıların ettiği dualar; düğün sofrasını yalnızca bir yemek değil, toplumsal dayanışmanın yaşayan bir simgesine dönüştürürdü.

Eskipazar'da hâlâ anlatılır:

"Düğün sofralarında kaşık çoğaldıkça bereket eksilmez, artar."